

Vrijdag 24 augustus 1917.

Oorlogsprentje.

De kookvrouw was zaterdag in de jubilatatie: een wonder was gebeurd. Denk eens ze was gevraagd om 's anderendaags het maal te gaan bereiden voor een vijftigjarig huwelijksfeest en de verloving tevens van twee kleinkinderen der jubilarissen. Die vrouw oefent haar bediening uit als een priester zijn heilig amt, als een kunstenaar zijn roeping. En het was zooveel maanden geleden, dat geen vinger aan hare deur meer had getikt om haar hulp in te roepen.

Een blij verschiet voor haar die drukte van de voorbereiding, die zenuwachtige zorg voor 't welgelukken, die gloed van de kachel, het sissen en 't bobbelen daar op en dan nog een ander vooruitzicht: het mededoen aan 't lekker eten, het medekrijgen van een stuk taart, van fruit van... ja, maar deze hoop ontwaakte onuitgedrukt in haar... het schuw omkijken of een oog bespiedt, of een stap nadert en gauw, gauw, 't een of 't ander in den zoogezegd voor het bergen van haar werk meegebrachten korf, voorzichtig verstoep als blijde intrede voor haar en de kleinen harer nicht, hunkerend na haar verschijnen op het einde harer straat, verzot op den buit. Och, het moet ook zoo lastig wezen te weten, dat het — nu vooral — te huis zoo krap gesteld is, voor wie zooveel overvloed ziet.

Het maal is afgelopen, de genoodigden hebben 't zich laten smaken.

Zij heeft van de dienders vernomen, dat haar kunst geprezen werd. Veel is er nog over, want er was overvloed: stukken zalm, rozekleurig als een lentebloem, knuifjes kip in geurige saus, en nagerecht o taarten en ijs en allerlei van zoetigheden.

Begeerlijk ziet ze 't allemaal, niet voor haar zelve o neen, wie kookt verliest den lust naar 't eten, maar voor Naas met zijn gebroken been, voor de elders wonenden kleuters harer nicht, die haar huis niet zullen ontruimen voordat "Meetje" weergekeerd is.

Maar... een van de dochters der feestvierenden — een gierige oude deugeniete, heeft — misschien uit intuïtie of gewaarschuwd voor gevaar — ditmaal een noodhulp in de keuken aangesteld. En deze wijkt geen stap van uit.

De kookvrouw, steeds dienstvaardig, heeft helpen afwasschen en afdrogen en heeft ook helaas! na zelf zonder appetijt te hebben gegeten alles in den kelder zien wegdragen... onnoodig nog te dralen... er zal ditmaal niets zijn voor haar wachtenden.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)